

BANGKOK LAW
#เคียงคู่ความสำเร็จ

ข้อ 1-2-3 (อ.อรรถพล)

ประเด็นน่าสนใจ สัมมนา **วิ.อาญา**

BANGKOK LAW เคียงคู่ความสำเร็จ

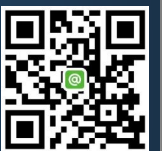

BANGKOKLAWTUTOR

www.bangkoklawtutor.com

ผู้เสียหาย

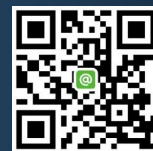

คดีอาญาซึ่งเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท กฎหมายบัญญัติให้ลงโทษบทหนักตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 หากในความผิดบทหนักนั้นเป็นความผิดต่อรัฐและรัฐเท่านั้นเป็นผู้เสียหาย เอกชนจะเป็นผู้เสียหายไม่ได้ เช่นนี้แม้ความผิดในบทหนักจะไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ใน ปัญหาข้อเท็จจริงแต่ในความผิดหมดบาทต้องห้าม เอกชนซึ่งเป็นผู้เสียหาย ในบทเบาจะอุทธรณ์ในทำนองว่าเมื่อบทหนักไม่ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ ในข้อเท็จจริงแล้ว ความผิดในบทเบาย่อมอุทธรณ์ได้ด้วยหาได้ไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2306/2560

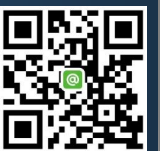
- พรก.การกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนมาตรา 4หรือมาตรา 5 เป็นบทบัญญัติที่วางมาตรการเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนเป็นส่วนรวม ความผิดฐานนี้จึงเป็น**ความผิดต่อรัฐ รัฐเท่านั้นที่จะดำเนินคดี****แก่ผู้กระทำความผิดได้ เอกชนไม่ใช่ผู้เสียหายในการกระทำความผิดข้อหาดังกล่าว** โจทก์ร่วมจึงไม่ใช่ผู้เสียหายที่จะขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยในความผิดข้อหานี้ และเมื่อโจทก์ร่วมไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอเข้าเป็นโจทก์มาตั้งแต่แรก โจทก์ร่วมย่อมไม่มีสิทธิที่จะอุทธรณ์และฎีกา ศาลฎีกา จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาฎีกาของโจทก์ร่วมในปัญหาว่าจำเลย กระทำความผิดข้อหาฉ้อโกงประชาชนตามฟ้องอีก

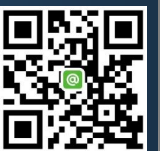
- โจทก์ร่วมเป็นผู้เสียหายเฉพาะความผิดฐานฉ้อโกงเท่านั้น มิได้เป็นผู้เสียหายความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนตาม พรก. การกู้ยืมที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนพ.ศ. 2527 ด้วย ดังนั้น เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ร่วมจึงมีสิทธิที่จะอุทธรณ์เฉพาะในความผิดที่โจทก์เป็นผู้เสียหายเท่านั้น เมื่อความผิดฐานฉ้อโกงตาม ปอ.มาตรา 341 ที่โจทก์ร่วมเป็นผู้เสียหายมี อัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน 3 ปี ปรับไม่เกิน 60,000 บาท(เดิม) หรือทั้งจำทั้งปรับ จึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ปวิอ. ม.193 ทวิ แม้ความผิด ฐานฉ้อโกงประชาชนตาม พรก. การกู้ยืมวินอันเป็นการฉ้อโกงประชาชนพ.ศ. 2527 มาตรา 5,12 จะมีอัตราโทษไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงและเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับความผิดฐานฉ้อโกงตาม ป.อ. มาตรา 341 ก็ตาม แต่เมื่อโจทก์ร่วมมิได้เป็นผู้เสียหายในความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน อันเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด โจทก์ร่วมจึงไม่อาจอุทธรณ์โดยอ้างกำหนดว่าเมื่อโทษตามบทหนักไม่ต้องห้ามให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงแล้ว การอุทธรณ์ในบทเบาย่อมอุทธรณ์ได้ด้วยหาได้ไม่

- *** ข้อสังเกต ผู้มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้น ได้แก่ โจทก์ โจทก์ร่วม และจำเลย แต่โจทก์ร่วมไม่มีสิทธิอุทธรณ์ในข้อหาที่รัฐทำนั้นเป็นผู้เสียหาย แม้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้เข้าเป็นโจทก์ร่วมโดยไม่ระบุว่าให้เข้าเป็นโจทก์ร่วมในข้อหาใด ก็หมายถึง อนุญาตให้เข้าเป็นโจทก์ร่วมในข้อหาที่มีใช้รัฐทำนั้นเป็นผู้เสียหาย โจทก์ร่วมจึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์ข้อหาที่รัฐทำนั้นเป็นผู้เสียหายได้

- ในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นโจทก์ฟ้อง และถอนฟ้องไปแล้ว จะนำเรื่องเดียวกันมาฟ้องอีกไม่ได้ ทั้งนี้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา 36 กรณีเช่นนี้ ผู้เสียหายจะขอเข้าเป็นโจทก์ร่วมก็ไม่ได้เช่นกัน การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้เสียหายเข้าเป็นโจทก์ร่วมจึงไม่ชอบ และโจทก์ร่วมไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้น
- แต่ในกรณีที่คู่ความแถลงไม่ติดใจอุทธรณ์ คำแถลงเช่นนี้ไม่ถือว่าเป็นการตัดสิทธิอุทธรณ์ คู่ความมีสิทธิยื่นอุทธรณ์ภายในกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ได้
- แต่กรณีคำสั่งของศาลในเรื่องละเมิดอำนาจศาลนั้น ถือเป็นอำนาจของศาลโดยเฉพาะ คู่ความที่มีใช้ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล มีใช้ผู้เสียหาย จึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์ฎีกาคำสั่งดังกล่าว ในกรณีที่มีการรวมพิจารณาคดี ผู้เสียหายมีสิทธิยื่นอุทธรณ์เฉพาะส่วนที่ตนยื่นคำร้องขอเข้าเป็นโจทก์ร่วมเท่านั้น

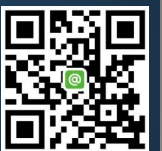

เมื่อมหาวิทยาลัยเอกชนเปิดสอนวินซึ่งให้กู้ยืมเพื่อ
การศึกษาไปใช้จะต้องรับผิดชอบอาญา
โจทก์ยอมเป็นผู้เสียหายโดยตรงมีอำนาจฟ้องได้เลย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1939/2560

- จำเลยเป็นผู้ก่อตั้งสถาบันอุดมศึกษาที่มีชื่อว่า มหาวิทยาลัย กจ. มีบุตรสาวเป็นอธิการบดี ส่วนจำเลยเป็นผู้บริหารและมีอำนาจกระทำการแทนสถานศึกษาดังกล่าว โดยจำเลยดำรงตำแหน่งเป็นอธิการบดีกิตติมคุณ สถานศึกษาของจำเลยได้รับอนุญาตให้ดำเนินการกู้ยืมเงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา โดยจำเลยได้เปิดบัญชีเงินฝากไว้กับธนาคาร ก. เป็นบัญชีออมทรัพย์ ใช้ชื่อบัญชีว่า เงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาวิทยาลัย ป. เพื่อรับโอนค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาของนักศึกษาจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2553 จำเลยได้เบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากดังกล่าวไปจำนวน 25 ล้านบาทโดยชื่อเป็นแคชเชียร์เช็คธนาคารกรุงไทยจำกัด สั่งจ่ายให้แก่องค์การตลาดเพื่อการเกษตร และภายหลังวันที่ 15 พฤศจิกายน 2553 จำเลยก็นำเงินจำนวนดังกล่าวกลับเข้าไปในบัญชีเงินฝากของจำเลยเช่นเดิม ปัญหาที่มีว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานยักยอกหรือไม่ และกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาเป็นผู้เสียหายตามกฎหมายหรือไม่

- ศาลฎีกาพิจารณาลแล้วเห็นว่า จำเลยมีฐานะเป็นตัวแทนของโจทก์ (กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา) ในกิจการที่เกี่ยวข้องกับการให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของโจทก์โดยจำเลยได้เปิดบัญชีเงินฝากกับธนาคาร ก. “ชื่อบัญชีเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาวิทยาลัย ป.”ตามที่กำหนดไว้ในระเบียบคณะกรรมการกองทุนให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาว่าด้วยการดำเนินงาน หลักเกณฑ์และวิธีการกู้ยืมเงินกองทุนให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2546 ข้อ 33 เพื่อใช้ในกิจการของโจทก์ดังกล่าว มิใช่เปิดบัญชีเพื่อกิจการของจำเลย บัญชีพิเศษที่เกิดขึ้นแยกต่างหากจากรุทธธรมอื่นของโรงเรียน สถานศึกษา หรือสถาบันการศึกษา มีจุดประสงค์เพียวอย่างเดียวเพื่อรอนำไปชำระค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของนักเรียนหรือนักศึกษาผู้ที่กู้ยืมเงินจากโจทก์เท่านั้น โจทก์โอนเงินเข้าไปในบัญชี เป็นการโอนเงินมาตามจำนวนเงินที่นักเรียนหรือนักศึกษาขอกู้ยืมจากโจทก์ แต่ยังไม่ถือเป็นการชำระค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของผูู้กู้ยืม

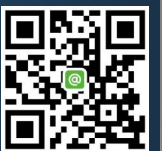

- เนื่องจากยังมีขั้นตอนสำคัญที่ต้องให้ผู้บริหารสถานศึกษาตรวจสอบเสียก่อนว่านักเรียนหรือนักศึกษาผู้ขอกู้ยืมนั้นได้ลงทะเบียนต่อสถานศึกษาตามที่ขอกู้ยืมไว้ต่อโรงพักแล้วหรือไม่ หากนักเรียนหรือนักศึกษาผู้ขอกู้ยืมไม่ลงทะเบียนเรียนตามที่ขอกู้ยืมเงินกับโรงพักไว้ ผู้บริหารสถานศึกษาต้องแจ้งให้ผู้บริหารและจัดการเงินให้กู้ยืม (ธนาคาร ก.) ทราบภายใน 15 วันนับแต่วันสิ้นสุดการลงทะเบียนในแต่ละภาคการศึกษา เพื่อระงับการโอนเงินให้กู้ยืมดังกล่าวไว้ก่อนและผู้บริหารสถานศึกษามีหน้าที่ต้องส่งเงินที่ไม่ได้ใช้ตามที่กำหนดไว้ในสัญญากู้ยืมให้แก่กองทุนโรงพักก่อนสิ้นแต่ละภาคการศึกษา ทั้งนี้เป็นไปตามระเบียบของคณะกรรมการฯ ดังนี้ ต้องถือว่าเงินในบัญชีที่ตั้งพรรคดังกล่าวตลอดจนดอกผลของเงินจำนวนนี้ยังคงเป็นของโรงพักจนกว่าจะมีการดำเนินการดังกล่าวแล้วเสร็จ การที่จำเลยถอนเงินออกจากบัญชีแล้วซื้อเคชเชียร์ใช้ธนาคารให้แก่องค์การตลาดเพื่อการเกษตรจึงเป็นการนำเงินไปใช้ในกิจการอื่นอันเป็นการผิดวัตถุประสงค์ของโรงพักตาม พ.ร.บ. กองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. 2541 โรงพักย่อมเป็นผู้เสียหายโดยตรามีอำนาจฟ้องจำเลย การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานเป็นผู้ได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น กระทำผิดหน้าที่ของตนด้วยประการใดๆ โดยทุจริตจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้นั้นตาม ป.อ. มาตรา 353

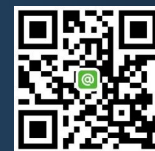
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7583/2560

- ขณะเกิดเหตุ อ. ไปที่ห้องพักรับรองเพื่อนซึ่งอยู่ใกล้เคียงหรือเยื้องกับห้องพักรับรอง ที่ อ. กับ ก. เช่าอยู่ แม่ อ. ไม่ได้ส่งมอบการครอบครอง หรือฝากคอมพิวเตอร์นิติบุคคลไว้กับ ก. จึงเป็นกรณีที่ อ. ให้อ. ช่วยดูแลคอมพิวเตอร์นิติบุคคลชั่วคราวเฉพาะเหตุหรือชั่วคราวเวลาที่ อ. ให้อ. ช่วยดูแลคอมพิวเตอร์นิติบุคคล ยังอยู่ในความครอบครองของ อ. เมื่อจำเลยชิงทรัพย์ดังกล่าวไป อ. เป็นผู้เสียหาย มิใช่ ก. เป็นผู้เสียหายตามฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5335/2560

- โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายสาหัส เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงจึงต้องรับฟังได้ตามคำฟ้องว่าจำเลยทำร้ายร่างกายผู้เสียหายฝ่ายเดียว ที่จำเลยอ้างมาในอุทธรณ์ว่าผู้เสียหายสมัครใจวิวาทกับจำเลย ไม่อาจร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ได้ จึงเป็นการอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงที่จำเลยเพื่อยกขึ้นอ้างใหม่ซึ่งไม่ได้ปรากฏในชั้นพิจารณา ถือเป็นการยกขึ้นอ้างในข้อที่ไม่ได้ว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น แม้จำเลยจะอ้างในฎีกาว่า **ปัญหาว่าโจทก์ร่วมเป็นผู้เสียหาย** โดยนิติบัญญัติหรือไม่ดังกล่าวเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แต่การวินิจฉัยก็ไม่ได้ทำให้ผลการคดีอาจเปลี่ยนแปลงไปเพราะไม่ได้กระทบต่ออำนาจฟ้องของพนักงานอัยการโจทก์ ส่วนผู้เสียหายจะมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยตามที่อ้างในฎีกาได้หรือไม่ เป็นประเด็นเรื่องความรับผิดชอบของบุคคลในทางแพ่งที่ต้องไปว่ากล่าวกันในส่วนแพ่ง ปัญหาจึงไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวชอบแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2252/2560

- โจทก์เป็นนิติบุคคลที่ไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทย จึงเป็นคนต่างด้าวตามความหมายใน พ.ร.บ.ประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 มาตรา 4 แม้โจทก์ถือหุ้นไม่ถึงหนึ่งตามบัญชีผู้ถือหุ้นของบริษัท พ. แต่มีเงินลงทุนในบริษัท พ. ที่แท้จริงเป็นของโจทก์เกินหนึ่งของเงินลงทุน ซึ่งไม่เป็นไปตามทุนที่จดทะเบียน ถือว่าบริษัท พ. และโจทก์เป็นผู้ประกอบธุรกิจการค้าที่ดิน ซึ่งเป็นธุรกิจที่ม่อนุญาตให้คนต่างด้าวประกอบกิจการด้วยเหตุผลพิเศษตามบัญชีหนึ่งท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าว **โจทก์จึงมิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยในความผิดต่อ พ.ร.บ.กำหนดความผิดเกี่ยวกับหุ้นส่วนจดทะเบียน หุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด สมาคม และมูลนิธิ พ.ศ.2499 และความผิดตาม ป.อ. มาตรา 353 เพราะข้อหาความผิดดังกล่าวเป็นผลสืบเนื่องจากการประกอบธุรกิจที่ต้องห้ามของโจทก์**

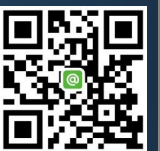
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2077/2560

- โจทก์มอบเงิน 300,000 บาท ให้แก่จำเลย เพราะจำเลยอ้างว่าจะนำไปให้เจ้าพนักงานตำรวจระดับพลตำรวจตรี 2 คน เพื่อช่วยเหลือให้บุตรสาวโจทก์สามารถสอบเข้ารับราชการตำรวจได้ ซึ่งโจทก์ย่อมจะต้องทราบว่าบุตรสาวโจทก์จะเข้ารับราชการตำรวจได้ต้องผ่านการสอบคัดเลือก โดยการสอบคัดเลือกเป็นระเบียบแบบแผนของทางราชการ ที่เปิดโอกาสให้ผู้ที่มีความสามารถสมควรสอบได้โดยเสรีและที่สำคัญการจัดการสอบจะต้องยุติธรรมเพื่อที่ทางราชการจะได้คนมีความสามารถ อันจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติและประชาชน หากมีการช่วยเหลือบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้สามารถสอบผ่านแสดงว่ามีการกระทำความผิดเป็นการทุจริต เป็นการฝ่าฝืนกฎหมายและระเบียบแบบแผนของทางราชการ ถือได้ว่า**โจทก์เป็นผู้ก่อให้เกิดจำเลยกระทำความผิด โจทก์จึงมิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 2 (4) โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง**

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7869/2560

- โจทก์ร่วมเป็นนายทุนปล่อยเงินกู้ โดยมีเจตนามุ่งประสงค์ต่อผลประโยชน์ที่เรียกดอกเบี้ยเกินอัตราตามกฎหมาย อันเป็นความผิดต่อพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช 2475 ขณะเกิดเหตุไม่ว่าจำเลยทั้งสองจะร่วมกัน หลอกลวงโจทก์หรือไม่ก็ตาม ถือได้ว่า โจทก์ร่วมไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัย ไม่อาจร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์และไม่มีสิทธิร้องทุกข์ ต่อเจ้าพนักงานตำรวจให้ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสองในความผิดฐานฉ้อโกงซึ่งเป็นความผิดอันยอมความได้ตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจสอบสวน และพนักงานอัยการโจทก์ย่อมไม่มีอำนาจฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 121 และมาตรา 120

คำร้องทุกข์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2437/2560

- โจทก์ร่วมมีมติให้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสองในความผิดฐานยักยอกเงิน 3,686,160 บาท ของโจทก์ร่วม เป็นการแสดงเจตนาของโจทก์ร่วมโดยชัดแจ้งว่าโจทก์ร่วมได้กล่าวหาต่อพนักงานสอบสวนโดยมีเจตนาให้จำเลยทั้งสองได้รับโทษในความผิดฐานยักยอกเงิน 3,686,160 บาท ซึ่งรวมเงิน 502,190 บาท ที่เป็นเงินของเดือนมกราคม 2556 ด้วย จึงเป็นคำร้องทุกข์ที่ชอบด้วยกฎหมายตาม ป.วิ.อ. มาตรา 2 (7) ส่วนการที่ประธานโจทก์ร่วมแจ้งต่อที่ประชุมว่าตรวจสอบพบจำเลยทั้งสองทุจริตยักยอกเงินนับจากเดือนกุมภาพันธ์ถึงพฤษภาคม 2556 เป็นเงิน 3,686,160 บาท เป็นเพียงข้อมูลเกี่ยวกับเวลาเกิดเหตุที่ประธานแจ้งที่ประชุมไม่ครบถ้วนเท่านั้น เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะต้องดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐาน

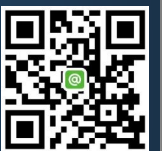

- แม้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดเป็นเดือนกุมภาพันธ์ถึงพฤษภาคม 2556 โดยไม่ได้แจ้งถึงเดือนมกราคม 2556 ด้วยก็เป็นความคลาดเคลื่อนของพนักงานสอบสวนในการตรวจสอบและแจ้งข้อเท็จจริงแก่ผู้ต้องหา แต่หาได้มีผลเปลี่ยนแปลงเจตนาของโจทก์ร่วมที่ประสงค์ให้จำเลยทั้งสองได้รับโทษในความผิดฐาน **ยักยอกไม่** การดำเนินการของโจทก์ร่วมเป็นการร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีจำเลยทั้งสองในข้อหายักยอกเงิน 502,190 บาท ประจำเดือนมกราคม 2556 โดยชอบแล้ว พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจสอบสวนและโจทก์มีอำนาจฟ้องข้อหายักยอกเงิน 502,190 บาท **ความผิดอาญาที่ผู้เสียหายถูกทำร้ายถึงตาย บิดามารดาของผู้ตายมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน (ค่าขาดไร้อุปการะ) แทนบุตรผู้ตายในในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ต้องเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้แทนเฉพาะคดี เท่านั้น**

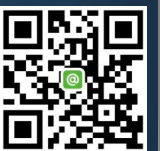
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 356/2559

- คำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งหกร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของโจทก์ร่วมซึ่งถือ ว่าเป็นคำฟ้องตาม ป.วิ.พ. บรรยายว่า ก่อนตายผู้ตาย อยู่กินฉันสามีภริยากับ ส. ซึ่งเลิกร้าง กันก่อนผู้ตายถึงแก่ความตาย มีบุตรด้วยกัน 2 คน คือเด็กชาย น. อายุ 9 ปี และเด็กชาย ก. อายุ 5 ปี ก่อนตายผู้ตายมีหน้าที่ในฐานะบิดาเลี้ยงดูแลจนส่งเสียให้การศึกษาแก่บุตร ทั้งสอง การร่วมกันทำละเมิดของจำเลยทั้งหก เป็นเหตุให้บุตรทั้งสองของผู้ตายต้องขาดได้ อุปการะ ทำให้โจทก์ร่วมต้องรับภาระหน้าที่เลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองแทนผู้ตายต่อไป โจทก์ร่วม ขอคิดค่าขาดไร้อุปการะเป็นเงินจำนวน 500,000 บาท ดังนี้ พอเข้าใจได้ว่า เด็กชาย น. และเด็กชาย ก. บุตรผู้ตายประสงค์จะขอเรียกค่า สินไหมทดแทนเป็นค่าขาดไร้อุปการะ ด้วย แต่เด็กชายทั้งสองเป็นผู้เยาว์ไม่อาจยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งหกร่วมกันชดใช้ ค่าสินไหม ทดแทนด้วยตนเองได้ต้องให้ผู้แทนโดยชอบธรรมเป็นผู้ยื่นคำร้องแทน เมื่อ **โจทก์ร่วมเป็นเพียงบิดาของผู้ตาย ไม่ใช่ผู้แทนโดยชอบธรรม ของเด็กชายทั้งสอง จึงไม่มีสิทธิเรียกค่าขาดไร้อุปการะแทนเด็กชายทั้งสองบุตรผู้ตายได้**

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8658/2560

- สิกิริในการได้รับคำขาดไร้อุปการะที่โจทก์ร่วมซึ่งเป็นมารดาผู้ตายกับเด็กหญิง ร. และเด็กชาย อ. บุตรทั้งสองของผู้ตายจะเรียกจากผู้ทำละเมิดเป็นสิทธิเฉพาะตัวของแต่ละคน โจทก์ร่วมเป็นย่ามิใช่ผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้แทนเฉพาะคดีของบุตรทั้งสองของผู้ตาย อันจะถือว่ามิได้มีสิทธิยื่นคำร้องในนามบุตรของผู้ตายได้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 56 ประกอบกับ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ทั้งมารดาของบุตรทั้งสองของผู้ตายยังมีชีวิตอยู่ โจทก์ร่วมย่อมไม่มีสิทธิเรียกคำขาดไร้อุปการะแทนบุตรทั้งสองของผู้ตายได้ คงมีสิทธิเฉพาะในส่วนของตนเท่านั้น ที่ศาลชั้นต้นรับคำร้องของโจทก์ร่วมในส่วนที่โจทก์ร่วมขอให้จำเลยทั้งสามชำระคำขาดไร้อุปการะแทนบุตรทั้งสองของผู้ตายด้วย จึงไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5055/2559

- เหตุคดีนี้เกิดจากการที่จำเลยขับรถจักรยานยนต์เล่นแซงรถกระบะที่อยู่ด้านหน้าล้ำเข้าไปเฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์ของผู้ตายที่เล่นสวนทางมาในช่วงเดินรถของผู้ตาย ซึ่งหากจำเลยไม่ขับรถจักรยานยนต์ล้ำเข้าไปในช่วงเดินรถของผู้ตายเหตุครั้งนี้ก็ควไม่เกิดขึ้น ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า **ผู้ตายขับรถโดยไม่ซัดขอบทางด้านซ้ายและขับรถมาด้วยความเร็ว ก็อาจเป็นเพียงการไม่ปฏิบัติตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 เท่านั้น** ซึ่งเป็นคนละกรณีกับการกระทำความผิดของจำเลย ประการสำคัญขณะเกิดเหตุผู้ตายขับรถจักรยานยนต์เล่นอยู่ในช่วงเดินรถของตน **การที่ผู้ตายขับรถโดยไม่ซัดขอบทางด้านซ้ายและขับรถมาด้วยความเร็ว ดังกล่าวจึงไม่ใช่เป็นเหตุโดยตรงที่ทำให้รถจักรยานยนต์ของผู้ตายถูกรถจักรยานยนต์ของจำเลยเฉี่ยวชน** แต่การที่รถจักรยานยนต์ของผู้ตายถูกรถจักรยานยนต์ของจำเลยเฉี่ยวชน **และผู้ตายถึงแก่ความตายเป็นผลโดยตรงจากการกระทำโดยประมาทของจำเลย** ผู้ตายมีส่วนประมาณด้วยไม่ ผู้ตายจึงเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย โจทก์รวมทั้งสองซึ่งเป็นบิดามารดาของผู้ตายย่อมมีสิทธิเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 241 – 243/2559

- พ.ร.บ.ครู พ.ศ.2488 มาตรา 4 บัญญัติให้คุรุสภาเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากกระทรวงศึกษาธิการโดย มาตรา 7 บัญญัติให้มีคณะกรรมการอำนวยการคุรุสภาประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธาน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นรองประธานฯลฯ มาตรา 10 บัญญัติให้คณะกรรมการอำนวยการคุรุสภาเป็นผู้ใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ของคุรุสภาตามมาตรา 6 เมื่อมาตรา 7 กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธานคณะกรรมการอำนวยการคุรุสภาโดยตำแหน่ง แสดงให้เห็นว่ากฎหมายประสงค์ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการในฐานะประธานคณะกรรมการอำนวยการคุรุสภามีส่วนในการกำกับควบคุมและสอดส่องดูแลคุรุสภารวมทั้งองค์การค้ำของคุรุสภา ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งของคุรุสภาให้ปฏิบัติตามกฎหมาย และในฐานะประธานคณะกรรมการย่อมเป็นผู้แทนกระทำการใด ๆ ต่อบุคคลภายนอกรวมทั้งการแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่ผู้ทุจริต เบียดบังทรัพย์สินขององค์การค้ำของคุรุสภาได้ อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติทั่วไปของนิติบุคคลจะพึงกระทำเพื่อรักษาผลประโยชน์ของนิติบุคคล กรณีนี้ไม่ใช่เรื่องประธานคณะกรรมการอำนวยการคุรุสภาปฏิบัติหน้าที่ของคุรุสภาตามมาตรา 6 แห่ง พ.ร.บ.ครู พ.ศ.2488 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจึงมีฐานะเป็นผู้แทนอื่น ๆ ของคุรุสภา ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 3 และ มาตรา 5 (3) จึงมีอำนาจร้องทุกข์รวมทั้งมอบอำนาจให้ผู้อื่นไปร้องทุกข์แทนได้

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ความผิดท่อนที่เดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4313/2560

- เจ้าพนักงานตำรวจภูธรแหลมฉบังเข้าจับกุมจำเลยที่พาร์ตเมนต์ชื่อ ศ. เอ้าส์ ที่อยู่ที่ตำบลสุรศักดิ์ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2554 เวลา 15.52 นาฬิกา ตามที่จำเลยต่อสู้ หาใช่จับกุมที่หน้าร้านสะดวกซื้อแฟมิลีมาร์ท บริเวณตลาดสี่มุมเมือง ตำบลทุ่งสุขลา อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2554 เวลา 2.30 นาฬิกา ดังที่ผู้จับกุมกล่าวอ้างไม่ เหตุคดีนี้จึงไม่ได้เกิดขึ้นในเขตอำนาจของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแหลมฉบัง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 18 วรรคสาม การสอบสวนคดีนี้จึงเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นผลให้พนักงานอัยการโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 120 ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาศาลฎีกา พ.ศ.2550 มาตรา 3

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9775/2560

- เหตุยกยกออกโคและกัวแซ่น้ำเชื้อตามฟ้องเกิดที่ฟาร์มโคของจำเลย ที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ฟาร์มโคของโจทก์ร่วมที่ ตำบลไม้แก้ว อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ซึ่งเป็นสถานที่ที่จำเลยขอขมยืมทรัพย์สินจากโจทก์ร่วม มิใช่สถานที่เกิดเหตุในการกระทำความผิดฐานยักยกออก เมื่อจำเลยถูกจับที่ตำบลนาดี อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งเป็นบ้านที่อยู่ของจำเลย พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรยางตลาด ซึ่งเป็นท้องที่ที่ความผิดเกิดขึ้น ย่อมเป็นพนักงานสอบสวนที่มีอำนาจสอบสวน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรห้วยใหญ่ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ไม่มีอำนาจสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 วรรคหนึ่ง การที่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรห้วยใหญ่ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ทำการสอบสวนจำเลยเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ความผิดหลายท้องที่

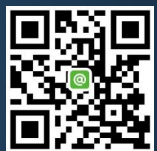

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 498/2560

- ก่อนจับกุม จำเลยเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองร้อยเอ็ด พบการกระทำความผิด ของ ม. และ บ. ก่อนจึงมีการขยายผลสืบสวนและมีการวางแผนให้ ม. และ บ. โทรศัพท์ไปสั่งซื้อ เมกแอมเฟตามีนจากผู้ค้ายาเสพติดชาวลาว โดยมีการตกลงซื้อขายและนัดส่งมอบเมกแอมเฟตามีนกันที่สถานีขนส่งอำเภอเมืองร้อยเอ็ด แต่เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมนำกำลังไปดักรอแล้วมีการนัดหมายเปลี่ยนสถานที่ส่งมอบเป็นสถานีขนส่งอำเภอโพนทอง เจ้าพนักงานตำรวจจึงติดตามไป จนกระทั่งสามารถติดตามจับกุมจำเลยพร้อมเมกแอมเฟตามีนของกลางได้ที่สถานีขนส่งอำเภอโพนทอง กรณีจึง**เป็นความผิดต่อเนื่องและการกระทำต่อเนื่อง**เกี่ยวพันกัน ทั้งในท้องที่สถานีตำรวจภูธรเมืองร้อยเอ็ด ซึ่งเป็นท้องที่ที่ บ. โทรศัพท์ติดต่อสั่งซื้อเมกแอมเฟตามีนและสถานีตำรวจภูธรโพนทอง ซึ่งเป็นท้องที่ที่จับกุมจำเลยได้ เช่นนี้ พนักงานสอบสวนในท้องที่ใดท้องที่หนึ่งที่เกี่ยวข้องจึงมีอำนาจสอบสวนได้ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร เมืองร้อยเอ็ด มีอำนาจสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 19 (3) การสอบสวนย่อมเป็นไปโดยชอบ โฉกก็มีอำนาจฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 120

กรณีความผิดนอก ราชอาณาจักร

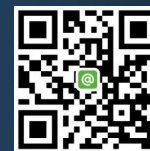

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4732/2560

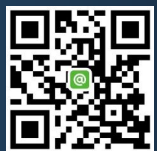
- จำเลยร่วมรับรู้ถึงการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทเป็นนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังของ บ. และ ม. ตลอดจน อีกทั้งจำเลยยังเป็นผู้ลงลายมือชื่อในฐานะผู้เช่าที่ทำการของ บ. และเช่าหมายเลขโทรศัพท์จากบริษัท ช. เพื่อดำเนินการติดต่อธุรกิจของ บ. ซึ่งก็คือการติดต่อซื้อขายหลักทรัพย์ ทั้งยังสามารถทำการแทน บ. ตั้งแต่การเช่าสถานที่ตั้งที่ทำการ และซื้อหลักทรัพย์จากบริษัทที่ออกหลักทรัพย์และกลุ่มของ บ. แล้วนำมาจำหน่ายต่อให้แก่ลูกค้า รวมทั้งออกใบหุ้ให้แก่ลูกค้าทั่วไป พฤติการณ์ดังกล่าวของจำเลยแสดงให้เห็นว่าจำเลยกับบุคคลที่ยังไม่ปรากฏชัดเป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิดฐานประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทเป็นนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์และค้าหลักทรัพย์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังตาม พ.ร.บ.หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ.2535 มาตรา 90, 289 ประกอบ ป.อ. มาตรา 83

- การกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนตาม ป.อ. มาตรา 343 ตั้งแต่โทรศัพท์หลอกลวงผู้เสียหาย ทั้งสิ้นขณะที่ผู้เสียหายทั้งสองอยู่ที่ประเทศออสเตรเลียจนกระทั่งผู้เสียหายทั้งสองโอนเงินเข้าบัญชีที่เขตนบริหาร พิเศษฮ่องกงเป็นความผิดที่กระทำนอกราชอาณาจักรตาม ป.วิ.อ. มาตรา 20 เมื่อพ้นตำรวจโท อ. เสนอ ความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นเพื่อขอให้อัยการสูงสุดมอบหมายให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็น พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ต่อมาอัยการสูงสุดมีคำสั่งมอบหมายให้พนักงานสอบสวนตามคำสั่ง สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นพนักงานสอบสวนที่รับผิดชอบ ถือว่าคณะพนักงานสอบสวนดังกล่าวมีอำนาจ ทำการสอบสวนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 20 วรรคหนึ่ง การสอบสวนในคดีนี้จึงชอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงมี อำนาจฟ้อง

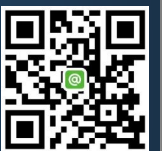

เขตอำนาจศาล

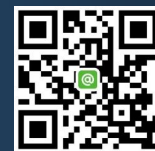
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 319/2560

- หนังสือพิมพ์รายวันมติชนของจำเลยที่ 1 เผยแพร่และวางจำหน่ายทั่วราชอาณาจักร ส่วนเว็บไซต์มติชนออนไลน์ก็เผยแพร่โดยระบบสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ ผู้สนใจสามารถติดตามข่าวได้ทั่วราชอาณาจักร เช่นเดียวกัน ถือได้ว่าการกระทำตามฟ้องเกิดขึ้นทั่วราชอาณาจักร โจทก์จึงใช้สิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลชั้นต้นได้ไม่ถือว่าเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5312/2560

- แม้เรือนจำกลางเขาบิน จังหวัดราชบุรี เป็นภูมิลำเนาของจำเลยในขณะที่โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ ตามบัญชี ป.พ.พ. มาตรา 47 ถือได้ว่าจำเลยมีที่อยู่ในเขตอำนาจศาลชั้นต้น ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 22 (1) แต่บทกฎหมายดังกล่าวไม่ได้เป็นบทบังคับให้ศาลชั้นต้นที่จำเลยมีที่อยู่ในเขตอำนาจต้องรับชำระคดีที่โจทก์ฟ้อง ศาลชั้นต้นจึงใช้ดุลพินิจที่จะรับชำระคดีเช่นนั้นหรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงความสะดวกในการพิจารณาคดี
- เมื่อเหตุคดีนี้เกิดขึ้นในท้องที่ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลจังหวัดสงขลา และพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรสงขลาเป็นผู้สอบสวนคดี แม้โจทก์กล่าวอ้างมาในคำฟ้องว่าหากมีการชำระคดีที่ศาลชั้นต้นแล้วจะสะดวกยิ่งกว่าการชำระคดีที่ศาลจังหวัดสงขลา แต่จำเลยก็โต้แย้งมาในฎีกาว่า เมทแอมเฟตามีนของกลางที่ตรวจยึดได้ไม่ใช่ของจำเลยเพราะตรวจยึดได้จากห้องนอนรวม

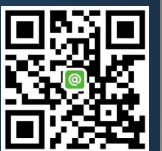

- โดยจำเลยประสงค์อ้างนักโทษชาย ส. นักโทษชาย ว. และนักโทษชาย ร. ที่ร่วมรู้เห็นในการตรวจยึด รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ประจำเรือนจำกลางสงขลาอีกหลายคนที่ยอมรับข้อเท็จจริงเป็นพยานจำเลย แม้พยานหลักฐานของโจทก์ซึ่งเป็นผู้ตรวจค้น จับกุมและสอบสวนต่างเป็นเจ้าพนักงานของรัฐสามารถเดินทางจากจังหวัดสงขลามาเบิกความที่ศาลชั้นต้นได้โดยสะดวก แต่เมื่อพิจารณาทถึงพยานหลักฐานของจำเลยซึ่งเป็นนักโทษถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางสงขลา ย่อมไม่สะดวกที่จะเคลื่อนย้ายนักโทษเหล่านั้นมาเบิกความที่ศาลชั้นต้น ทั้งคดีนี้เป็นคดีความพิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษมีอัตราโทษสูง สมควรให้โอกาสจำเลยได้ต่อสู้คดีอย่างเต็มที่ กรณียังไม่มีความสมควรให้ศาลชั้นต้นรับชำระคดี

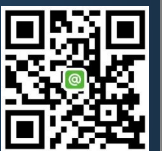

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4487/2560

- จำเลยเสพเมทแอมเฟตามีนโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย และมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต แม้ความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายซึ่งอยู่ในอำนาจการพิจารณาของศาลแขวง เป็นความผิดคนละกรรมกับความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตก็ตาม **แต่ความผิดทั้งสองฐานได้กระทำการโดยผู้กระทำผิดคนเดียวกันและเกี่ยวพันกัน จึงเป็นกรณีความผิดหลายเรื่องเกี่ยวพันกับ** โจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายพร้อมกับความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตต่อศาลจังหวัดได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 24 ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 กรณีไม่ต้องด้วย มาตรา 3 และมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาคดีอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ.2520 โจทก์จึงฟ้องจำเลยในความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายพร้อมกับความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตโดยไม่ต้องขอพิดฟ้อง **ขณะโจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้จำเลยถูกฟ้องในคดีของศาลชั้นต้นและถูกคุมขังอยู่ ต้องถือว่าจำเลยอยู่ในอำนาจศาลแล้ว แม้พนักงานสอบสวนไม่ได้ขออำนาจศาลพักขังจำเลยในคดีนี้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 87 ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 ซึ่งเป็นบทบัญญัติให้อำนาจศาลออกหมายขังผู้ต้องหาไว้ระหว่างสอบสวนเนื่องจากมีเหตุจำเป็นที่จะต้องทำการสอบสวนหรือเพื่อการฟ้องคดีก็ตาม ก็หาเป็นเหตุทำให้โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องไม่**

การฟ้องคดีอาญา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2689/2560

- แม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยซึ่งบัญญัติเรื่องการดำเนินคดีอาญาแก่คณะกรรมการ ป.ป.ช.ไว้เป็นการเฉพาะไม่มีผลใช้บังคับแล้ว แต่ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ยังมีผลใช้บังคับอยู่ และมีข้อกำหนดทำนองเดียวกับรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกของทั้งสองสภาตามจำนวนที่กำหนดมีสิทธิเข้าชื่อร้องขอว่า กรรมการ ป.ป.ช. ผู้ใด ร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และเมื่อประธานวุฒิสภาได้รับคำร้องให้ส่งคำร้องไปยัง ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง โดยมี พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.2542 มาตรา 9 (3) บัญญัติรับรองให้ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนั้น **จึงเป็นการกำหนดช่องทางและวิธีการนำคดีอาญาดังกล่าวขึ้นสู่การพิจารณาของศาล และกำหนดศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีไว้เป็นการเฉพาะ มีผลเป็นการตัดสิทธิผู้เสียหายที่จะยื่นฟ้องคณะกรรมการ ป.ป.ช.ต่อศาลตาม ป.วิ.อ.**
- (ประชุมใหญ่ครั้งที่ 16/2559)

คดีใดราษฎรมีได้ขอเข้าร่วมเป็นโจทก์
คดีนั้นราษฎรย่อมไม่มีสิทธิอุทธรณ์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6972 – 6973/2558

- ศาลชั้นต้นรวมพิจารณาพิพากษาคดีทั้งสองสำนวนเข้าด้วยกัน โดยโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะสำนวนคดีแรกที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 เป็นจำเลยเท่านั้น มิได้ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 4 เป็นจำเลยด้วย แม้ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษาคดีทั้งสองรวมกันก็ไม่ก่อให้เกิดสิทธิในการเป็นโจทก์ร่วมในคดีที่จำเลยที่ 4 เป็นจำเลย อันมีผลเท่ากับว่าโจทก์ร่วมมิได้เป็นคู่ความในคดีที่จำเลยที่ 4 เป็นจำเลย โจทก์ร่วมจึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์และฎีกาคดีในส่วนของจำเลยที่ 4 คดีในส่วนของจำเลยที่ 4 ต้องฟังยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น แม้ศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมในส่วนของจำเลยที่ 4 ด้วย ก็เป็นการไม่ชอบ ไม่ก่อให้เกิดสิทธิในการฎีกาแก่โจทก์ร่วม ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

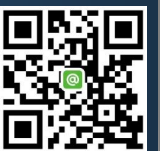

การถอนฟ้อง

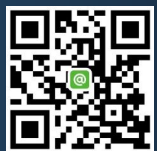

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2655/2560

- ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 35 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คำร้องขอถอนฟ้องคดีอาญา จะยื่นเวลาใดก่อนมีคำพิพากษาของศาลชั้นต้นก็ได้ ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตหรือมิอนุญาตให้ถอนก็ได้ แล้วแต่ศาลจะเห็นสมควรประการใด เท่ากับให้เป็นดุลยพินิจของศาลที่จะกำหนดให้ถอนฟ้องด้วยวิธีใดแล้วแต่ศาลจะเห็นสมควร คดีนี้ศาลชั้นต้นเห็นว่า โจทก์ได้แสดงเจตนาถอนฟ้องไว้เป็นหนังสือแล้ว โดยไม่ได้สั่งให้โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องเข้ามาอีก และมีการบันทึกไว้ตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้น จึงถือเป็นดุลยพินิจที่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 35 วรรคหนึ่งแล้ว

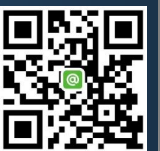

สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับ โดยความตายของผู้กระทำความผิด

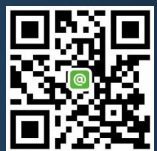

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1697/2560

- สัทธิการนำคดีอาญามาฟ้องระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา**มาตรา 39 (4)** เป็นเรื่องเฉพาะตัวของผู้ต้องหา ว่ากระทำความผิดหรือจำเลยที่ถึงแก่ความตาย ไม่มีผลถึงผู้กระทำความผิดคนอื่น ทั้งไม่มีกฎหมายใดบัญญัติให้สิทธิการนำคดีอาญามาฟ้องผู้สนับสนุนการกระทำความผิดคนอื่น ทั้งไม่มีกฎหมายใดบัญญัติให้สิทธิการนำคดีอาญามาฟ้องผู้สนับสนุนการกระทำความผิดระงับลงเพราะความตายของตัวการ ศาลมีอำนาจพิจารณาความผิดของจำเลยในฐานะผู้สนับสนุนได้

สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับ
เมื่อยอมความกันตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2)

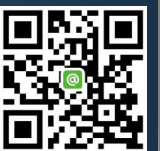
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 28/2560

- ตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี พนักงานสอบสวนบันทึกว่า น. ภรรยาของจำเลยซึ่งถูกกล่าวหาว่าข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายได้มาสถานีตำรวจเพื่อตกลงยอมความในคดีข่มขืนกระทำชำเรา โดยได้มอบเงินให้แก่ผู้เสียหายวันนี้ 30,000 บาท ส่วนที่เหลือ 30,000 บาท จะจ่ายกันภายใน 2 เดือนหลังจากขายบ้านได้แล้ว จึงได้บันทึกไว้เป็นหลักฐานหมายเหตุจ่ายเงินครบ 60,000 บาท ผู้เสียหายจะถอนแจ้งความ ไม่มีข้อความใดแสดงว่าผู้เสียหายตกลงสละสิทธิในการดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยในทันที แต่กลับมีเงื่อนไขให้จำเลยต้องชำระเงินให้ครบ 60,000 บาท เสียก่อน ผู้เสียหายจึงจะถอนคำร้องทุกข์ แสดงให้เห็นว่าในระหว่างนั้น ผู้เสียหายยังตั้งใจที่จะดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยอยู่ แม้ก่อนครบกำหนด 2 เดือน จำเลยโทรศัพท์ไปหาพนักงานสอบสวนบอกว่ามีเงินพร้อมที่จะชำระแล้ว ต่อมา พนักงานสอบสวนโทรศัพท์บอกจำเลยว่าผู้เสียหายไม่ยอมรับเงินและจะดำเนินคดีแก่จำเลย จะถือว่าผู้เสียหายเป็นฝ่ายผิด ข้อตกลงยอมความไม่ได้ เพราะยังอยู่ในระหว่างที่ผู้เสียหายตั้งใจที่จะดำเนินคดีอาญาแก่จำเลย ทั้งการยอมความหรือไม่ เป็นสิทธิของผู้เสียหาย การที่จำเลยจะชำระเงินอีก 30,000 บาท ให้แก่ผู้เสียหาย แต่ผู้เสียหายไม่รับก็เป็นเพียงข้อที่แสดงว่าจำเลยมิได้ปฏิบัติตามที่นั้น ข้อตกลงดังกล่าวไม่มีผลเป็นการยอมความ อันทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไป ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2)

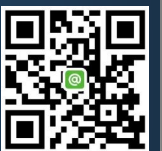
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1424/2560

- ระหว่างนัดฟังคำพิพากษาศาลฎีกาโจทก์ร่วมยื่นคำร้องและแถลงประกอบว่าขอ**ถอนคำร้องทุกข้อในความผิดฐานฉ้อโกง** เนื่องจากโจทก์ร่วมได้รับชดใช้ค่าเสียหายครบจากจำเลย โจทก์ร่วมไม่ติดใจดำเนินคดีแพ่งกับจำเลยอีกต่อไปตลอดจนขอสละส่วนดอกเบี้ยยตามคำพิพากษาของศาลล่างทั้งสอง โจทก์และจำเลยแถลงไม่คัดค้าน ดังนั้น **ความผิดฐานฉ้อโกงเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัวและยังไม่ถึงที่สุดโจทก์ร่วมจะถอนคำร้องทุกข้อเสียเมื่อใดก็ได้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องในความผิดฐานนี้ย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 392 เมื่อสิทธินำคดีอาญามาฟ้องในความผิดฐานฉ้อโกงระงับไปย่อมทำให้คำขอในส่วนแพ่งของโจทก์ตกไปด้วย ทั้ง โจทก์ร่วมไม่ประสงค์จะดำเนินคดีแพ่งกับจำเลยอีกต่อไป โจทก์และโจทก์ร่วมไม่อาจขอให้ศาลบังคับให้จำเลยชดใช้เงินแก่โจทก์ร่วมได้ อีกทั้ง โจทก์ร่วมแถลงสละส่วนดอกเบี้ยยตามคำพิพากษาของศาลล่างทั้งสอง ศาลฎีกาเห็นสมควรยกขึ้นขอในส่วนคดีแพ่งของโจทก์และโจทก์ร่วมด้วย**

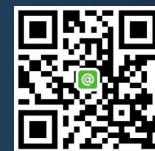
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2084/2560

- คดีในส่วนอาญาเป็นอันเลิกกันตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7 ซึ่งมีผลให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไป มีใช้เป็นกรณียอมความกันโดยถูกต้องตามกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 39 (2)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 289/2560

- โจทก์เคยฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลชั้นต้นในความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกาย น. ตาม ป.อ. มาตรา 83, 295 และข้อเท็จจริงในคดีดังกล่าวเป็นเหตุการณ์ที่จำเลยทั้งสองร่วมกันบุกรุกเข้าไปทำร้ายร่างกาย น. ในเคหสถานซึ่งอยู่ในความครอบครองของโจทก์ร่วม ซึ่งวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตลอดจนสาระแห่งการกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นเหตุการณ์เดียวกันกับข้อเท็จจริงที่โจทก์ฟ้องคดีนี้ จึงเป็นเรื่องการกระทำความผิดเดียวกันแต่เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ตาม ป.อ. มาตรา 90 แม้คดีที่โจทก์ฟ้องจำเลยในความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกาย น. ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง และคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค 5 ก็ถือว่ามีความพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้องแล้ว ดังนั้น สภานิติบัญญัติอาจมาฟ้องจำเลยทั้งสองของโจทก์ในคดีนี้ย่อมเป็นอันระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (4)

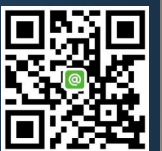

การฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวข้องกับคดีอาญา ประเด็นการพิจารณาคดีตาม มาตรา 40

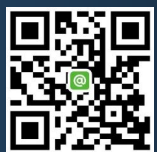

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3843/2560

- โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่และให้จำเลยทั้งสี่รับผิดชอบการแพ่งซึ่งมีมูลกระทำความผิดในการอาญา ถือเป็นการฟ้องคดีแพ่งที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญารวมกันมากับคดีอาญา ในการพิจารณาคดีส่วนแพ่งจึงต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อ. มาตรา 40 จำเลยทั้งสี่จึงมีฐานะเป็นจำเลยในคดีตั้งแต่วินิจฉัยคดีอาญาดังกล่าวต่อศาลชั้นต้น และถือว่าคดีส่วนแพ่งอยู่ในระหว่างพิจารณาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 173 วรรคสอง เมื่อโจทก์อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นดังกล่าวต่อศาลอุทธรณ์ภาค 3 และในระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค 3 โจทก์ฟ้องคดีนี้ขอให้ขับไล่จำเลยทั้งสี่ออกไปจากที่ดินพิพาท หากไม่ออกไปให้ถือว่าคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนา โดยให้โจทก์รื้อถอนพืชไร่และสิ่งปลูกสร้างที่จำเลยทั้งสี่ปลูกไว้ได้เอง อันเป็นฟ้องในเรื่องเดียวกันกับคดีส่วนแพ่งที่โจทก์ฟ้องรวมกันมาในคดีอาญาดังกล่าว ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้อนกับคดีส่วนแพ่งในคดีอาญาดังกล่าว ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 173 วรรคสอง (1)

การฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวกับคดีอาญา
ประเด็นการเรียกทรัพย์สินหรือ
ราคาแทนผู้เสียหาย ตามมาตรา 43

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 478/2559

- โฉนดที่ดินซึ่งมีชื่อ บ. เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ จำเลยทั้งสองต้องรับพดส่มอบโฉนดที่ดินคืน
โจทก์ร่วม แต่จำเลยทั้งสองไม่ต้องรับพดชดใช้ราคาที่ดินในกรณีที่ไม่สามารถส่งคืนได้
เพราะที่ดินของ บ. ไม่ใช่ทรัพย์สินที่สูญหายไปจากการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสอง

การฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวข้องกับคดีอาญา
ประเด็นการเรียกค่าสินไหมทดแทน
ตามมาตรา 44/1

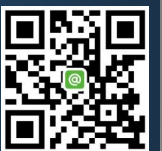
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2322 – 2323/2561

- ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 กำหนดเงื่อนไขสำคัญว่า ผู้เสียหายที่จะมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนได้นั้น ผู้เสียหายต้องมีสิทธิที่จะเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนในความเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลย
- จำเลยเป็นเจ้าพนักงานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ และการกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 157 ในขอบเขตแห่งการที่จำเลยปฏิบัติหน้าที่ให้แก่มหาวิทยาลัย ร. ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ จำเลยจึงได้รับการคุ้มครองตาม พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 ที่บัญญัติว่า "หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดของเจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำการในการปฏิบัติหน้าที่ในกรณีที่ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้" โดยผลของมาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว ผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ จึงไม่มีอำนาจฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ได้กระทำการในการปฏิบัติหน้าที่ได้ และย่อมส่งผลพลอยทำให้ผู้เสียหายจากการกระทำละเมิดเนื่องจากปฏิบัติหน้าที่ ไม่มีสิทธิจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาจขอให้บังคับจำเลยซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 44/1

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 430 / 2561

- ผู้มีสิทธิยื่นคำร้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 ต้องพิจารณาสิทธิในทางแพ่ง ไม่ใช่กรณีที่จะนำความหมายคำว่าผู้เสียหายในการคดีอาญา เช่นเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) มาใช้บังคับ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5400/2560

- ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 บัญญัติว่า "ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุที่ได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย จิตใจหรือได้รับความเสื่อมเสียต่อเสรีภาพในร่างกาย ชื่อเสียงหรือได้รับความเสียหายในการทรัพย์สินอันเนื่องมาจากการกระทำผิดของจำเลย ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญาขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนก็ได้" เป็นบทบัญญัติที่มีเจตนารมณ์จะช่วยให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายในการแพ่งได้รับความสะดวกรวดเร็วในการได้รับชดใช้ค่าสินไหมทดแทนและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีแพ่งเป็นอีกคดีหนึ่ง ทั้งคดีแพ่ง และคดีอาญาจะได้เสร็จสิ้นไปในคราวเดียวกัน โดยให้ผู้ได้รับความเสียหายมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในคดีอาญาทุกประเภทที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ต่อไปได้เพื่อให้การพิจารณาคดีส่วนแพ่งเป็นไปโดยรวดเร็วดังที่ปรากฏในหมายเหตุท้าย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อ. (ฉบับที่ 24) พ.ศ.2548 นั้น **แม้ตาม ป.วิ.อ. ได้มีคำอธิบายคำว่าผู้เสียหายไว้ในมาตรา 2 (4) ซึ่งบัญญัติว่า "ผู้เสียหาย หมายถึง บุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำผิดฐานใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 4, 5 และ 6" แต่ข้อความตาม มาตรา 44/1 ที่บัญญัติให้ผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกค่าสินไหมทดแทนได้นั้น ย่อมมีความหมายในตัวเองว่า หมายถึง ผู้ที่มีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทน จึงมีความหมายที่แตกต่างขัดกับความหมายของผู้เสียหาย ที่บัญญัติไว้ในมาตรา 2 (4) การตีความคำว่าผู้เสียหายตามมาตรา 44/1 จึงไม่ต้องถือตามความหมายเช่นเดียวกับมาตรา 2 (4)**

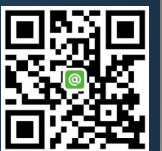

- ทั้งนี้เป็นไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 1 ที่บัญญัติว่า "ในประมวลกฎหมายนี้ ถ้าคำใดมีคำอธิบายไว้แล้วให้ถือตามความหมายดังได้อธิบายไว้ เว้นแต่ข้อความในตัวบทจะขัดกับคำอธิบายนั้น" ดังนั้น การพิจารณาว่าผู้ใดจะมีสิทธิยื่นคำร้องต้องพิจารณาจากสิทธิในทางแพ่ง ไม่ใช่กรณีที่จะนำความหมายของคำว่า ผู้เสียหายในทางอาญา เช่น เป็นผู้เสียหายโดยนิติบัญญัติหรือผู้มีอำนาจจัดการแทนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 5 (2) มาบังคับใช้ สำหรับคดีนี้ผู้ร้องเรียกค่าสินไหมทดแทนมา 2 ส่วน คือ ค่าเสียหายของรถยนต์ของ พ. และค่าขาดรายได้อุปการะ สำหรับค่าเสียหายของรถยนต์ พ. เป็นผู้เสียหายในฐานะเจ้าของรถ เมื่อ พ. ถึงแก่ความตายไปแล้ว สิทธิในการเรียกค่าเสียหายเป็นมรดกตกทอดแก่ทายาท ผู้ร้องเป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ พ. จึงใช้สิทธิในฐานะทายาทเรียกค่าสินไหมทดแทนส่วนนี้ได้ และค่าขาดรายได้อุปการะนั้น ผู้ร้องในฐานะภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ พ. เป็นผู้ที่ได้รับ ความเสียหายโดยตัวของผู้ร้องเองตาม ป.พ.พ. มาตรา 443 วรรคสาม และมาตรา 1461 วรรคสอง ผู้ร้องจึงมีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนส่วนนี้ได้เช่นกัน ส่วนความประมาทของ พ. นั้น เป็นข้อเท็จจริงที่จะนำมาใช้ประกอบดุลพินิจในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนเท่านั้น ไม่ทำให้สิทธิของผู้ร้องที่จะขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหมดไป
- (ประชุมใหญ่ครั้งที่ 7/2560)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7121/2560

- ผู้เสียหายมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 หมายถึงผู้ถูกโต้แย้งสิทธิในการแพ่งโดยไม่จำเป็นต้องเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัยเท่านั้น ส่วนปัญหาว่าจำเลยต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนมากน้อยเพียงใดย่อมเป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 442 ประกอบมาตรา 223 ที่ให้พิจารณาว่าความเสียหายได้เกิดขึ้นเพราะฝ่ายไหนเป็นผู้ก่อยิ่งหย่อนกว่ากัน **ผู้ร้องเป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย** ย่อมเป็นทายาทผู้มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 ได้แม้ไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัย

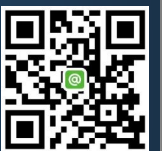

การฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวกับคดีอาญา ประเด็นการพิพากษาคดีแพ่งที่เกี่ยวข้อง กับคดีอาญาตามมาตรา 46

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 785/2560

- เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีคำพิพากษาคดีในส่วนอาญาว่า จำเลยกระทำความผิดโดยปลอมแปลงเอกสารสัญญากู้เงินและใช้เอกสารปลอมดังกล่าว แล้วโจทก์ทั้งสองมาฟ้องคดีนี้ว่าจำเลยปลอมแปลงและใช้เอกสารสัญญากู้เงินปลอม อันเป็นสัญญากู้เงินฉบับเดียวกัน ขอให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายตามผลการกระทำความผิดอาญาดังกล่าว คดีนี้จึงเป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา การรับฟังข้อเท็จจริงในคดีนี้ย่อมต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 46ว่า จำเลยได้ปลอมเอกสารสัญญากู้เงินและนำเอกสารปลอมดังกล่าวไปฟ้องโจทก์ทั้งสองเป็นคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1000/2545 ของศาลชั้นต้น แม้คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1000/2545 ของศาลชั้นต้น จะพิพากษาว่าจำเลยมิได้ปลอมและใช้เอกสารสัญญากู้เงินปลอม และคดีถึงที่สุดแล้ว ซึ่งแตกต่างกับคำวินิจฉัยข้อเท็จจริงในคดีนี้ ก็ถือว่าเป็นกรณีที่มีคำพิพากษาอันเป็นที่สุดของสองศาลซึ่งต่างชั้นกัน ต่างกล่าวถึงการปฏิบัติชำระหนี้อันแบ่งแยกจากกันไม่ได้ จำต้องถือตามผลคำพิพากษาคดีนี้ ซึ่งเป็นคำพิพากษาของศาลที่สูงกว่าตาม ป.วิ.พ. มาตรา 146ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่าจำเลยปลอมเอกสารสัญญากู้เงินและใช้เอกสารปลอมดังกล่าวฟ้องโจทก์ทั้งสองตามคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1000/2545 ของศาลชั้นต้น

การฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวกับคดีอาญา

ประเด็นการพิพากษาส่วนแพ่งตาม

มาตรา 46

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 484/2560

- คดีนี้เป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาซึ่งในการพิพากษาคดีส่วนแพ่งจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 46 ที่รับฟังว่าจำเลยทำร้ายร่างกายโจทก์เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจก็ตาม แต่คำพิพากษาคดีแพ่งต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายอันว่าด้วยความรับผิดชอบของบุคคลในทางแพ่งตามบทบัญญัติมาตรา 47 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ทั้งนี้โดยไม่ต้องคำนึงว่าจำเลยต้องพิพากษาว่าได้กระทำความผิดหรือไม่

